

ja laste-laste-lapsed, ja nende issade ja emade poolt suggulased keif ollid kofko tulnud. Surnoed olli temma lapsi üsna täis. Jumala õnnistus on ka üsna nähtawalt temma laste kaswatamisse jures olnud; sest keige temma hulga järreltullejate seas ei tea tänapäwani kegi üht kelmi ehk ülleannetumat innimest nimmetada, ja se on tõeste paljo wäärt. — Agga minna tahtsin sest kõnnelda, mis wanna Rein 5-aastad enne surma omma wiimse tütre-poia wiendama lapse warude peal lastekaswatamisest kõnnelles; ehk mõnni ütles: „aitaks Jummal meid ka nenda tehha,“ ja kirjutas sedda omma kõrwa tahha, ja se ep olleks mitte pahha.

Sel aial olli Rein isfi 75 aastad jubha wanna, agga kahmakas mees alles; prilli polle ellades temma ninna peale sanud, ehk ta pea kül paljas olli ja mis juustest weel kõrwa äre jänud, need lummewalged. Seal said siis jodolaua mõnnesuggused juttud aetud ja keifide silmad waatsid Reino su peale. Wiimaks pöris üks warruline sellega jut-

to lastekaswatamisse peale, et Reino käest küsis, kuidas temma sedda olli teinud, et keif temma lapsed ni aumäärt innimeseks kaswanud?

„Se on kerge asi — wastas wanna Rein. — Kaswatage omma esimest poega ja esimest tüttart sure hõlega ja nenda kui kõhus on, siis polle teil teistega ennam suurt waewa. Sedda püüdsin minna omma Zuhhani ja üsoga tehha ja Jummal aitas eddasi.“

„Kuidas olled siin, wanna taat, sedda teinud? Õppeta meile norematele ka!“ küsis warruline.

„Minna arman, et lapsed isse ühteteist kaswatamad — ütles Rein — ja meil wananematel polle muud tehha, kui üllewadada, et wilto ei lähha.“ Agga teile sedda otsekui õppetada, selletada ja arrutada se polle mulle mitte nenda kerge. Saksa rahwal peamad sured paksud ramatud õppetussi täis ollema, kuidas lapsi peab kaswatama ja kolitama.